

ΚΡΗΤΙΚΑ 883

Η ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΙΣ

ΤΗΣ Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΤΟΣ

ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΚ ΚΡΗΤΗΣ

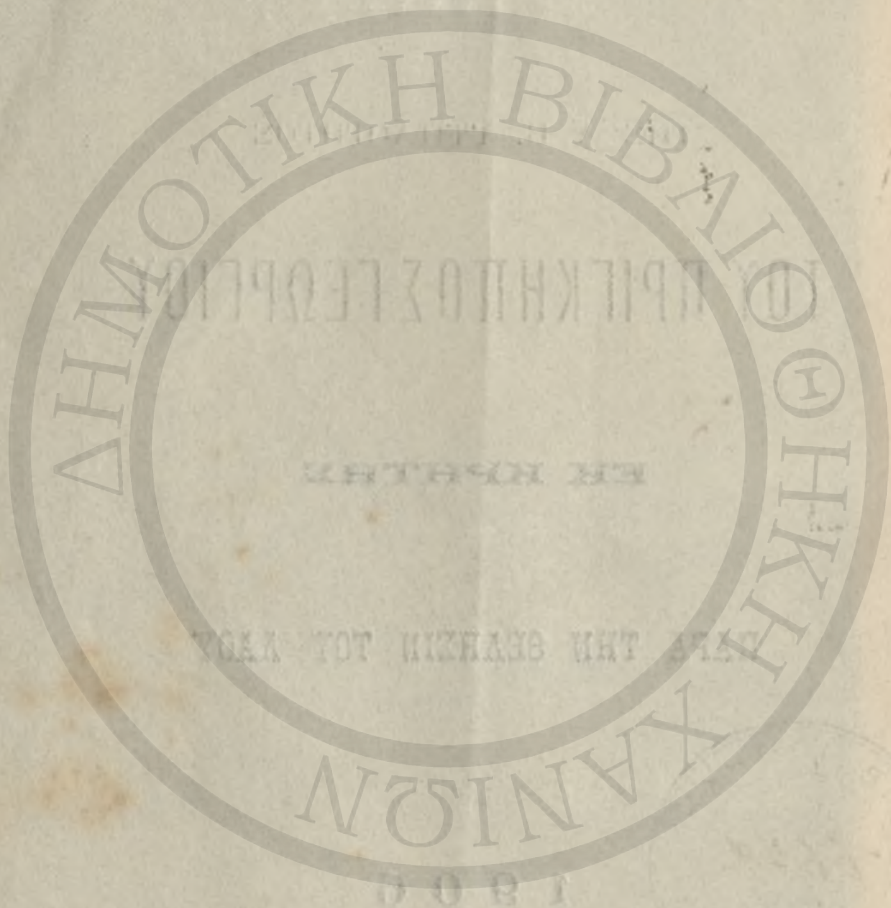
ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΙΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

1906

XX-IX-LIV.

ΣΕΚΡΕΤΟ

ΚΡΗΤΙΚΑ 883

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— ΧΑΝΙΩΝ —

Αύξ. αριθ. 65.685

Χρονολ. Είσαγ. 25-9-2009

Είδος: Σύγχρ. Ιστ. Κρήτης

Αριθ. 940.542/Α70

Η Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΣ

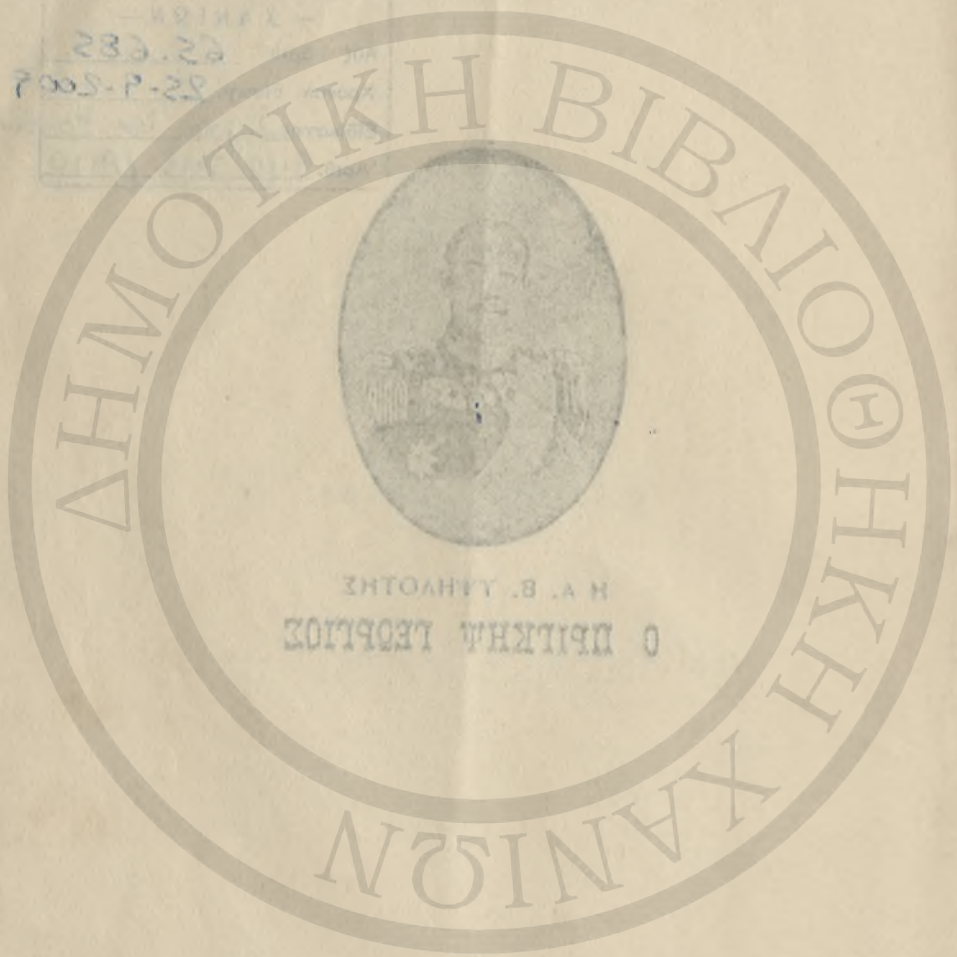
Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΚΡΗΤΙΚΑ 88

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

283.22

7005-P-22

Στις Σεπτεμβρίου δώδεκα ἡμέρα μαυριμένη
Ποῦ Τρίτη ἐξημέρωνε μέρα κατηρμένη
Τὰ μάτια τῶν Χριστιανῶν ἦσαν βουρκομένα
Καὶ μόνον οἱ ἀλλόθρησκοι γέλοια ἔχανε κρυμμένα
Γιὰ μιὰ γραφὴ τοῦ Πρίγκηπος ποῦ ἀποχαιρετοῦσε
Καὶ μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἐπαρηγοροῦσε
"Ἄνθρωποι ποῦ δὲν ἔκλαψαν ποτὲ γιὰ πεθαιμένου;
Τὸ διάβασαν καὶ τσ'ἔβλεπε; στὰ δάκρυα πιγμένου;
Καὶ ἀπὸ τότε ἐμάχητε κα' ἐκλείδωσ' ἡ καρδιά μου;
Καὶ μοναχὰ ἡ Ἐνωσις θὰ φέρει τὴ γατριά μου;

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΛΑΞΑΣ

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΛΕΠΑΝ

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Τιμή και δόξα τῷ ἀρχηγῷ, καὶ εἰς τὰ παληκίρια
Τοῦς Κρητικοῦς σταυροκετοῦς τ' ἀτρόμητα λιοντάρια
Π' ὡς ἔμαθον ἀναχωρεῖ ὁ στολισμὸς τῆς Κρήτης
Ὁ λατρευτὸς Γεώργιος ἡ ἔθνικὴ ἐλπίς τῆς
Π' ὅταν τὸν ἐπλάσ' ὁ Θεὸς πολὺ πιδεξιόσυνη
Ἔβαλε καὶ τὸν ἔκαμε μὲ τόσῃ κλωσύνῃ
Ποῦ ἄνθρωπος γενούμενος στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει
Μηδ' ἄλλο βσιλόπουλο τῆς χάρις του γιὰ νά'χῃ
Τὴν εὐμορρίαν, τὴν λεβεντιάν, τὴν τόσῃ του γλυκάδῃ
Ἄνδρείαν, περιφάνειαν, μιλιάν καὶ ἐξυπνιάδῃ
Π' ἂν πῶ ταῖς κλωσύναις του δὲν ἔγω γὼ κεφάλι
Κι' ὅσα παινέματα κι' ἂν πῶ λίγα σου θά'νε πάλι
Ποῦ κάθ' ἐνὸς εἰς τὴν καρδίᾳ σὺν τὸν ἐρωτευμένον
Τὸ ὄνομά του τὸ γλυκὺ βλαδιὰ εἶναι γραμμένον
Εἰς τὴν Μιλλάξιν ἐνοπλοὶ τὸν κόσμον προσκαλοῦνε
Τὸ τί πρέπει νὰ πράξουνε ἡμέσω, νὰ σιγαθῶννε
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ σὺν λέοντες στὴν Σούδαν κατεβήκαν
Κανόνια δὲν λογάρασαν βόμβαις δὲν βοθήθηκαν
Ἀπόρσαιν εἶχαν ἐκεῖ νὰ στήσουνε καρτέρι
Ὅταν ὁ Πρίγκηψ θ' ἀπερνᾷ νὰ ἀπλώσουνε τὸ γέρι

Νὰ σταματήσουν τ' ἄλογα τ' ἀμάξια νὰ σταθοῦνε
 Κι' οἱ ἀρχηγοὶ νὰ τρέξουνε ἐμπρὸς του νὰ τοῦ ποῦνε
 Ποῦ πάγεις; Ὑψηλότατε; δὲν ἔφθασεν ἡ ὄρα
 Χωρὶς νὰ γίνῃ Ἐνωσις πῶς φύγεις ἀπὸ τῶρα;
 Πατέρα μας γλυκύτατε τὸ θέλει ἡ καρδιά σου;
 Νὰ ὀδῆς αἱματοκύλιστα ἐμπρὸς σου τὰ παιδιὰ σου;
 Στὰ πτώματά μας νὰ πατοῦν τὸ θέλεις; τ' ἄλογά σου;
 Καὶ νὰ γλυτώσῃς μόνον σὺ νὰ πᾶς στὰ γονικά σου;
 Ὅχι, δὲν φύγεις ἀπ' ἐδῶ, σὲ θέλομε κοντὰ μας
 Γίγρ' εἶσαι μέσα' στὰ σπλάγγνα μας μέσα στὰ σθινὰ μας
 Μ' ἀν' ἐπιμένῃς πρόσμενε νὰ φύγῃς μὲ τὴν τάξιν.
 Ὡς εἶσαι βασιλιόπουλο νὰ σπρώσωμε τὸν τάπη
 Ἀπὸ βελούδο κόκκινο νὰ φθάν' ὡς τὸ λιμάνι.
 Τὸ αἷμά μας θὰ γύσωμε τὸ ἴδιο χροῖμα κάνει.
 Ἄλλ' ὄχι, δὲν σ' ἀφίνομε ἔλα γιὰ λίγο χρόνο
 Ἐλα μαζί μας στὰ βουνὰ νὰ στησωμε τὸ θρόνο
 Ἐλα μαζί μας στὰ βουνὰ καὶ βλέπε ἓνα ἓνα
 Ἐλα νὰ ὀδῆς ἀν' ἰχνομε τὸ αἷμά μας γιὰ σένα
 Ἐλα νὰ ὀδῆς τ' ἀτάρτικο οἱ κλέφτες πῶς περνοῦνε
 Τὸ πῶς χορεύουν, πῶς γλεντοῦν, πῶς τρώνε πῶς δειπνοῦνε
 Ἐλα νὰ φᾶμε κλέφτικα ἀρνάκια σουδλισμένα
 Ἐλα ν' ἀκούσῃς κρητικὰ τραγούδια τιμημένα
 Ἐλα καὶ βάλε κρητικὰ καὶ ζῶσου τ' ἄρματά σου
 Κι' ὁ πῶς δειλὸς θὰ γίνεταὶ παλλικράς κοντὰ σου
 Σὲ θέλομε ἄρματωλὸ σὲ θέλομε ἀντάρτη
 Σὲ θέλομε κλεφτόπουλο, σὲ θέλομε στρατάρχη
 Ἐλα νὰ κίμῃς; θαύματα τὸν κόσμον νὰ τρομάξῃ
 Τὸν Σούτσον νὰ ἀναστηθῇ τραγούδια νὰ συντάξῃ
 Κι' ὅποιος κοντὰ σου φονεῖθῃ ἀθάνατος θὰ μείνῃ
 Γλυκύτερος του θάνατος δὲν θὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ
 Ἐλα νὰ γίνῃς ἀρχηγὸς δύναμιν νὰ μᾶς δώσῃς
 Ἐλα ἐτένα θέλομε νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃς.
 Αὐτὴ ὁ κόσμος λόγιαζε ἐκεῖ κ' ἐκαρτεροῦσε
 Μ' ὁ Πρίγκηψ δὲν ἐφαίνετο κι' ἡ ὄρα ἐπερνοῦσε

Πῶς ἄλλαξε τὸ σχέδιο νὰ τὸ πιστεῦ' ἀρξίξει
Σὺν εἶδε καὶ τῆ μουσικῇ ὀπίσω νὰ γυρίξῃ
Τότε σὲ βράχο ὑψηλὰ βγαίν' ὁ Δασκαλογιάννης
Λαὲ τῆς Κρήτης φώναξε τὴν ὥρα νὰ μὴν χάνῃ
Ὁ Πρίγκηψ ὅπως φαίνεται ἀπ' τὰ Χανιά θὰ φύγῃ
Κ' ὁ χωρισμὸς τοῦ βέβαια πληγὴ μεγάλ' ἀνοίγει
Λοιπὸν ὡς βλέπετ' ἀδελφοί, τὸ σχέδιον ἀλλάσει
Πρέπει μὲ κάθε κίνδυνον νὰ πάμε στὸ καλάτι
Καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν ἂν εἶν' ἀπὸ δικό του
Μεγάλο 'ναὶ τὸ σφάλμα τοῦ πολὺ τὸ βλάψιμό του
Νὰ τὸν παρακλῆσωμε στὴν θέσιν του νὰ μείνῃ
Γιατὶ κακὸ ἀμέτρητό στὴν Κρήτη θέλει γίνῃ
Μ' ἂν ἴσω; ἤθελε μᾶς πῆ πῶς εἶν' ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ
Κι' ὅτι τὸν ἀνάγκασαν οἱ ἄνομοι τῆς τρόποι
Τότε πῶς ἐνωσι ποτὲ δὲν γίνεται σημαίνει
Καὶ τότε πλέον εἰς ἡμᾶς θάνατος μόνον μένει
Νηφύγῃ δὲν θ' ἀφίσσωμε στὰ ὄπλα θὰ σταθοῦμε
Κι' ἂν ὅλοι πέσωμε νεκροὶ κι' ἂν ὅλοι σκληρωθοῦμε.
Μ' ἂν ἴσω; ἤθελε μᾶς πῆ πῶς εἶναι στρατιωτῆς
Κι' ὅσι τὸν διέταξε νὰ φύγ' ὁ Θεοτόκης
Τότε ὅς πᾶν στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα
Μὰ μεις φωτιὰ θὰ βάλωμε νὰ κάψωμε τὴ γῶρα.
Εὐθὺς ὅλοι ὀρκίζονται θάνατο δὲν ψηφρῶνε
Μὲ προθυμίαν τρέχονε εἰς τὰ Χανιά ἰὰμποῦνε
Μ' ἐκεῖ τοῦς ἐπερήμενα νικηλομένη σφίρα
Ἡ πρώτη τοῦ ἐπικίχθηκε ἦτονε στὸν ἄερα
Μὰ κείνοι δὲν ἐδείλυσαν τρέχον μικροὶ μεγάλοι
Πρώτοι στὸ κράς ἐπικίχον οἱ εὐγενεῖς οἱ Γάλλοι
Οἱ ἔνοπλοι τῶν ἀπαντοῦν καὶ τοῦς ὑποχρεοῦνον
Νὰ ὀπισθοδρομήσουνε καὶ μὲ τιμὰς ὑψόνου
Τὴν ἐθνικὴν σημαίαν μας ἐπάνω τῶν μεγάρων
Τῆς Θέμιδος; κι' ἠμπόδισαν τὴν εἰσοδὸν τῶν Γάλλων.
Δεύτεροι τοῦ τῶν ἐπικίχον μὲ πάθος καὶ μὲ λύσσαν
Ἰταλοὶ οἱ λεγόμενοι καὶ ἀδελφοὶ μας ἦσαν

Κι' αὐτοὺς μὲ περιφρόνησιν οἱ ἔνοπλοι περνοῦνε
Σὺν τὰ πουλιὰ τοῦς σκόρπισαν τὸν ὁρόμον των τραβοῦνε.
Οἱ Ρῶσσοι οἱ ὀμόθητσοι ἦσαν ὀχυρωμένοι
Κι' ἐπιζῆσαν νὰ σκοτώσουνε τὸν Τόγκον οἱ καυμένοι
'Αλλὰ κι' αὐτοὶ τὰ ἔρασαν ὡς τὰ γασσαν κι' οἱ ἄλλοι.
Τὰ ἴδια ὅ, τι ἐπαθῆν οἱ Ἴταλοὶ καὶ Γάλλοι.
Μὲ λίγα λόγια τεχνικὰ δεῖχθαι ἔγανε πλεγμένα
Νὰ μὴ ἀρήσουν εἰ γανε στὸν νοῦν τωνε κανένα
Καὶ μοναχὰ δὲν ἐπιζῆσαν Γάλλ' Ἴταλοὶ καὶ Ρῶσσοι.
Μαζὶ μ' αὐτοῦς καὶ Κρητικοὶ μὲ γράμματα καὶ γνώσι
Τοῦς ξένους ἴσως ὀδικῶ γιὰ τ' ἦσαν στρατιῶται.
Κι' ὅπως τοῦς διέταξαν ἄλλα οἱ πατριῶται;
Κατὰρ καὶ ἀνάθεμα καὶ τρεῖς ἀνάθεμά τους
Μόνον πῶς ἐμουτζούρωσαν τὸ γένος τ' ὀνομά τους;
Μί' οἱ μπῆλας δὲν σκοτώνουνε μηδὲ καὶ τὰ φυτέκια
Σκοτώνει μόνον ὁ Θεὸς καὶ μὲ χωρὶς ντουφέκια
Γιατρὸν δὲν ἐχρειάθησαν ὅσοι κι' ἂν πληρωθῆσαν
Μόνον πολλῶν φορέματα κόσμια ἐγενήκαν.
'Απ' ὄλους εὐγενέστεροι πλεόν πολιτισμένοι
Γενάιοι ὑπερήφανοι Ἄγγλοι οἱ φημισμένοι
'Εφάνησαν δὲν ἐπαίξαν ἀπ' ὄλους αὐτοὶ μόνοι
'Αναγνωρίζουν σέβωνται καὶ τοῦ μικροῦ τῆ γνώμη
Πολύλογα ὅδε πράγματα ὅποιοι ἐπεθεώρη
Νὰ λ' ἔγουναι νὰ γράφονται πάντα κι' εἰς κάθε χώρα
Μὰ γῶ δὲν ξεύρω νὰ τὰ πῶ ὅλα νὰ τὰ τεργιάσω
Γιατὶ δὲν εἶμαι ποιητὴς νὰ τὰ τεργαροδιάσω
Τέλος ἀφοῦ εἰθέασανε εἰς τὸ πάλαι ὀρμούνε
Λουμπάνσκη δὲν λογάρισαν Φασιώτη δὲν ῥωτοῦνε
Εἰσέρχεται ἐπιτροπὴ τὸν Προίγκηπ' ἀνταμῖνει
'Ελαμπε σὺν τὴν ἥλιον τὰ μάθια των θάμβωνει
Πέφτουνε καὶ τὸνε προσκυνοῦν τὰ πόδια του φιλοῦνε
Κλίβνε σὺν τὰ μωρὰ παιδιὰ καὶ τὸν παρακλοῦνε
'Ἐν πιστεύῃ στὸν Θεὸν τὴν γνώμη του ν' ἀλλάξῃ
Πέτρα νὰ κίμη τὴν καρδίη ταί; πίκραι; νὰ βιστάξῃ.

Γλυκερή φωνή ἀκούεται ὁ Πρίγκηψ ὀμιλοῦσε
 Κι' ἐνόμισαν πῶς ὁ Θεός ὁ ἴδιος ἐλάλοῦσε
 — Τί εἶν' αὐτό π' ἐκίματε τὸν λέγει μὴ ἀκροῦξαι
 Καὶ ἡ φωνή του κόβεται μὰ τέλος τοῦς ὀρχίζεις
 Νὰ φύγουν τὸ ταχύτερον νὰ πᾶν νὰ ἴδω χάσου
 Ἄν θέλουσε τὴν ἐθνικὴν ἔνωσιν νὰ μὴ χάσου
 — Μᾶ; φεύγεις; Ὑψηλότατε πᾶμε, νὰ τραβηθοῦμε
 Σὺν χάσωμε τὸν ἥλιον μας τί μέλει νὰ γενοῦμε;
 — Μ' ἂν φεύγω μὴν πικραίνεσθε καθόλου μὴ λυπεῖσθε
 Τώρα πιστεύουμ' ἐθνικῶς καλλίτερον πῶς εἶσθε
 Καὶ εἰς ἐμὲ πού πάντοτε τὸ ὄνειρον μου εἶναι
 Ἡ ἔνωσις ἡ ἐθνικὴ εἰς θέσιν τώρα εἶμαι
 Νὰ ἐργασθῶ καλλίτερον ἂν εἶμαι καὶ μακρὰν σας
 Νὰ πληρωθῇ ταχύτερον ὁ πόθος ἡ χάρις σας
 Καὶ ἂν χατήρι ἔχω ἰγὼ κ' ἂν ἴσω; μ' ἀγαπάτε
 Μὲ τάξι καὶ μὲ φρόνησιν σὺν σπῆσιτι σας νὰ πῶτε
 Ὅ εἰς τὸν ἄλλον ἐβλεπε μὰ σὶ θελε νὰ ποῦναι
 Πῶς δὲν τοῦ ὑπακούουσε; πῶς δὲν τὸν ἀγαποῦσε;
 Χωρὶς νὰ βγάλοῦσε μετὰ στέκου συλλογιασμένοι
 Τὰ λόγια του ἄν μακρυαίς, καὶ φεύγουι πληγωμένοι
 Κι' ἐνῶ αὐτοὶ ἐξήρχοντο κ' ὁ Πρίγκηψ τοῦς διδάσκει
 Τὴν φρόνησιν, περίτρομος εἰσέρχεται ὁ Λουμπάνσκη
 Φέρει σεβὰς τοῦ Πρίγκηπου; κ' ἐξῆς μάλ' αὖ δουλεύει
 Καὶ ὀρχίζεις νὰ τοῦ πῆ μ' ἡ γλώσσα του μεπερδαῖει
 Τοῦ λέγει — Ὑψηλότατε ζήσῃ τὴν συνδιομήν σου
 Τὴν τάξι γὰρ νὰ φέρομα, ὡς καὶ τὴν συμβουλήν σου
 Εὐθύς ἐχαιρογέλασεν ὁ Πρίγκηψ καὶ τὸν κράζει
 Μὲ αὐτὴ φωνή σὺν τὸν λαγὸν τὸν κάμνει καὶ προμάζει
 — Εἴ! σὺ πού γράφεις; καὶ ἀνεργεῖς ὡς ἄλλο; Ναπολέων
 Στὴν Κρήτην πῶς ἐπιτροπὴν ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον
 Τὴν σήμερον δὲ μάλιστα πού Ἀρμωστή; δὲν εἶμαι
 Πῶς τᾶν τῶρα μου ζηταῖς; μόνος σου σὺ τὸ κρίνει
 Καὶ πῶς δὲν μὲ ἠρώτησας πρὶν νὰ ἐνοῖξῃς μάχην
 Τῶρα Θεοῦ τὴν δύναμιν πρέπει κανεῖς; γὰρ νάχη.

— Τὴν ἔχ' ἡ Ὑψηλότης σας καὶ τώρα ἄμα θέλει
Μὲ ἓνα λόγον δύναται τὸ πᾶν νὰ κάμῃ μέλι.
Πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν Μελαῖν ὁ Πρίγκηψ λέγει τότε
Πρὸς τοὺς ἐνόπλους τρέξατε καὶ ὁδηγία; ὅστε
" Ἄν θέλουσιν ἀφοῦ μ' ἀγαποῦν νὰ μὲ εὐχριστήσουν
Νὰ φύγουν τὸ ταχύτερον ἴσχυρον νὰ μ' ἀφήσουν
Καθόλου νὰ μὴ θλίβονταί κι' ἂν φεύγω θ' ἀφροντίσω
Τὴν δράσιν των τὴν ἐθνικὴν νὰ ἱκανοποιήσω
Ταῦτα νὰ εἶπῃ ὁ Μελαῖς πρὸς τοὺς ἐνόπλους τρέχει
Μιάκι μ' αὐτὸν κι' ὁ Κούνδουρος, ἂν κι' ἀπὸ μπάλες βρέχει
Οἱ ἐνοπλοὶ τῶν ἀπαντοῦν δὲν εἶν' ἀπὸ δικό μα;
Ἄφοῦ καὶ δὲν γνωρίζομε τὸν φίλον ἢ ἐχθρόν μα;
Πρὸς τὸν Λουμπάνσκη στρέφουσε ὅπου κοντὰ των στέκει
Πρῶτ' οἱ στρατοὶ σας ἤνοιξάν στὸ κράς τὸ τουφέκι
Τοῦ λέγουσιν, ὡς νὰ εἴμεθα κλέπται, λησταί, κακοῦργοι
" Ἐστὶ σας εἶπαν φαίνεται ὀδλοὶ καὶ πανοῦργοι
Γι' αὐτὸ παραγνωρίσατε τὰ ἄντρας τσοὶ τιμημένους;
Δὲν ἔχομε μείζοντες καὶ κεντριστοὺς; κι' ἀλλάξοπισταμένους;
Μεῖς εἴμεθα οἱ κρητικοὶ καὶ ὄχι οἱ ἐβραῖοι
Τοῦρκοι, μασόνιοι καὶ λοιποὶ εἶναι μουσαφίριοι
Κι' ἐμᾶς ἐὰν σκοτώσετε εἴμαστε παντρεμένοι
Καὶ τὰ παιδιὰ μας θ' ἀφανοῦν κι' αὐτὰ κεντρισμένοι,
Κι' αὐτὰ θ' ἀκολουθήσουνε τὸ δρόμο τὸ δικό μας
Τὴν πίστιν δὲν θ' ἀλλάξουνε μὴδὲ τὸν λογισμόν μα;
Στὸ δίκιο του δὲ κι' ὁ μικρὸς μεγάλα ἔργα κάνει
Μέρμηγκας κάνει κυνηγὸν τὴν πέρδικα νὰ χάνῃ
Καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ φιλὰ τὸ δίκιο προσεκεταίει
Καὶ εἰς τὴν Κρήτην θ' ἀδοθῇ ἐκεῖνο πού γυροῦει
Τέλος; ἀφοῦ νὰ φύγομε ὁ Πρίγκηψ ἐπιμένει
Θὰ γίνῃ τὸ χατήρι του φεύγομε πικραμένοι
Μὰ πρέπει πρῶτα ἢ φιοτὰ πὸ τοὺς στρατοὺς; νὰ πύσῃ
Γιατὶ ἂν ἐξακολουθεῖ αὐτοὺς πρῶτους; θ' ἀκούσῃ
Εὐθύς δὲ λόγον ἔδωσ' ὁ Λουμπάνσκη τῆς τιμῆς του
Τὸ πῦρ νὰ πύσῃ κι' ἔπαυσε ἐκ τῆς διαταγῆς του.

Πρὸς τὴν Μαλάξαν ἔστρεψαν τὰ βήματά των τότε
Κι' ἔφυγαν ὑπερήφανα ὡς Κρητὲς ὡς ἱππόται.
Μὰ κι' ἂν ἐτρύβη/χθ/ίκανε ἄλ' οἱ ἀρμπτωμένοι
Ὁ κόσμος, ὁ ἐπίλοιπος, στὴ σφάτα περιμένει
Μὲ καρδιοκτύπι νὰ ἰδῇ ἐκείνον ποῦ λιτρεύει
Ν' ἀκούσῃ πῶς ἀναγνώσει δὲν θέλει νὰ πιστεῦῃ
Μὴ σὰν ἐνύκτωσε κιλὰ ἀκούονται κανόνα
Τέσσαρα 'παίζαν στὴν γραμμὴ βασιλικὴ βαπόρια
Τί πόνος τότε στὴ καρδιά τί σπαραγμὸς στὰ στήθη!
"Ἐφυγ' ὁ Γεώργος ἔφυγε δὲν εἶναι παραμύθι!
Θεὲ 'πού εἶσαι στὰ φίλα καὶ κυβερνῆς τὴ χώρα
Θεὲ μου κι' σὺ δὲν ἐκλαψες ἐκείνην ὅα τὴν ὄρα;
"Ἐφυγ' ὁ Γεώργος ἔφυγε τὴν νύκτα στὸ σκοτῆδι
Κι' ἡ καρδιά μας πλάκωσε σὰν νάμιστε στὸν Ἄδη
"Ἐφυγ' ὁ Γεώργος ἔφυγε κανένας δὲν τὸν εἶδε
Σὰν κλέφτης βράχους πέρασε παράστρατα ἐπῆγε.
Βουνὰ λαγκάδια κλαύσατε κάμποι περβόλιχά δάση
Ὁ κρίνος, ποῦ σᾶς στόλιζε δὲν θὰ ξαναπεράσῃ
Κλαύσατε σεῖς ἀγωνισταὶ κλαύσατ' οἱ ἀντρωιωμένοι
Κλαύσατε γυναικόπαιδα γέροντες ἀσπρισμένοι
Καὶ σεῖς λεβέντες κλαύσατε ὅσ' εἶσθε τὸν καιρὸν σας
"Ἐνα λεβέντ' ἐχάσατε τὸν πιὸ καλῆτερό σας.
"Ἄμε λεβέντη στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴν τὴν ὥρα
Καὶ νὰ γεμίζ' ἡ σφάτα σου 'πὸ μυρισμένα ρόδα.
"Ἄμε καμάρι στὸ καλὸ καὶ νὰ γυρίσῃς πάλι
Χαρούμενος καλόκαρδος μὲ δόξα πιὸ μεγάλη
Πήγαινε Γεώργο στὸ καλὸ καὶ νὰ σὲ ξαναἰδοῦμε
"Ὅπως ἐπιθυμοῦν καὶ σὺ κι' ὅπως ἐπιθυμοῦμε
"Ἄμε πουλί μας στὸ καλὸ γρήγορα νὰ γυρίσῃς
Σὰν ἄγγελος νὰ μᾶς εἰπῆς χαρούμεναις εἰδήσεις
Νὰ μᾶς εἰπῆς νὰ πάσωμε πλιὸ τὰ παράπονά μας.
Νὰ μᾶς εἰπῆς πῶς ἔληξαν πλέον τὰ βάσανά μας;
Γεώργό μας ἄμε στὸ καλὸ καὶ θὰ σὲ χαρακτηροῦμε
"Ἡ Ἐνωσιν ἢ στὸ βουνὸ στρατάρχη νὰ σὲ δοῦμε

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ Α. Β. Υ.
ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἄπ' τὰ βουνά μας τὰ Λευκὰ τὰ χιονοσκεπασμένα
Φύσησ' ἄερί καθαρὸ κι' ἀπ' ἀνοστολισμένα
Περβόλια, δάση, πέρασσε καὶ κάμ' ἄερί γύρω
Τώρα π' ἀνοθοῦν ἢ νερατζιὰς καὶ γύνουνε τὰ μύρα
Τὰ ῥόδα τ' ἀπριλιάτικα τὰ γριασεμιά, οἱ κρίνοι
Παρ' ἀπὸ κίθε λουλουδο τὴν εὐωδιὰ ποῦ γύνει
Κι' ὄλο τὸν κόσμον γύρισε Ἀνατολὴ καὶ Δύση
Κι' ὅπου ὁ ὠραιότερος λαβέντης σ' ἀπαντήσῃ
Σιγὰ σιγὰ πλησίασε γιὰτ' εἶν' ὁ λατρευτός μας
Εἶν' ὁ βασιλικὸς βλαστός ὁ Γεωργός ὁ ἴδικός μας
Κι' εἶν' ἡ γιορτὴ του αὐριον κι' αὐτὸς μᾶς ἐστολίζει
Καὶ καθ' Ἑλληνικὴ καρδιὰ χαίρει, πικρυγυρίζει
Τὸτ' ἀπλωσε πειγύρω του ὁ τόπος νὰ μυρίσῃ
Ἡ εὐωδιὰ τὴν ἀμοιρὴ Κρήτη νὰ π' ἐνθυμήσῃ.
Καὶ σεῖς γλυκύφωνα πουλάκι μικρὰ ἀηδονάκια
Συναΐξτε' ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ὄμορφα λουλουδάκια
Πετάξετε καὶ σεῖς μαζί πουλάκι! ἂν ἤμπορεῖτε
Τὸν πολιγαπημένο μᾶς τὸν Γεωργό μας νὰ βρῆτε
Κι' ὡς ἴδητε πῶς; ἔξημέρωσε κι' ὁ ἥλιος πῶς; ἐφάνη

Μὲ τὰ λουλούδια γύρω του πλέξεται ἕνα στεράνι
Κι' ἀρχίσατε ἀπὸ ψιλὰ πουλιὰ νὰ κελιδῆτε
Μὲ τὴν γλυκύτερη φωνὴ τραγοῦδι νὰ τοῦ πῆτε
Εἰς τὸ τραγοῦδι λέγετε τὰ χειρατίσιμά μας
Κι' ἀπ' τὴ καρδιά μας τὰς εὐχὰς καὶ τὰ φιλήματά μας
Κι εἰπέτε του μὲ στεναγμούς, μὲ πόνους, καὶ μὲ πάθος
Τὴν στέρησίν του φέρομεν εἰς τῆς καρδιάς τὸ βᾶθος
Νὰ ἔλθῃ πάλι γρήγορα στὴν Κρήτην λαχταροῦμε
Τὴν Ἐνωσιν ἀπὸ αὐτὸν νὰ ἴδουμε καρτεροῦμε

